

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOU HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**SOBRE LA LLETRA PETITA
DE LA FISCALITAT**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

President
assetjat

Més impostos, catalans!

La lletra petita de la fiscalitat moltes vegades ens diu més directament allò que de vegades els governants insinuen, com passa per exemple amb les pensions públiques: se'ns diu que no cal patir pel seu futur, però cada any augmenten les bonificacions fiscals dels plans privats de pensions en l'IRPF. De fet, avui aquests plans són l'únic producte que en redueix la base imposable, trencant la progressivitat de l'IRPF i generant un notable estalvi fiscal. Segur que la Seguretat Social pagarà pensions l'any 2030, però hi ha dubtes més que raonables sobre la capacitat adquisitiva que aquestes tindran. Pocs polítics ho reconeixen explícitament: per això cal mirar de llegir el missatge que transmet el legislador quan estableix les desgravacions fiscals.

UNA COSA SEMBLANT PODRIA PASSAR AMB el nou finançament català. El conseller Castells ha admès en roda de premsa que lluitarà per aconseguir més diners, sense facilitar cap xifra concreta. Li desitjo molta sort en una negociació amb el govern central que serà molt més multilateral, amb les altres autonomies amatents a què s'emporten els catalans, que no pas bilateral. Atorgo, però, la màxima credibilitat al ministre Solbes, en aquests mesos el polític més fiable en les seves declaracions: després d'afirmar que el nou model no s'aplicarà fins al 2008, va dir que ell havia fet números i que en el primer any no li sortien més recursos per a la Generalitat. Si s'aprova l'Estatut en referèndum tal com ha estat recentment pactat serà el govern central qui decidirà en darrer terme, i en funció de les necessitats de despesa que ell mateix determinarà per a les diferents comunitats, el volum final de recursos dels governs autonòmics.

EN AQUEST SENTIT PODRIA SER REVELADOR, pel que fa als ingressos futurs que preveu obtenir l'actual govern català, observar la lletra petita relativa als tributs ja cedits, especialment en el cas dels impostos de transmissions patrimonials (ITP) i de successions i donacions (ISD). Aquests dos impostos es paguen en funció del valor real dels béns transmesos. En les compravendes la Generalitat cobra el 7% del valor del bé transmès en l'ITP i cobra un escalat en l'ISD, que pot arribar al 85% del valor de l'herència. La Generalitat té dret al percentatge impositiu sobre el "valor real" del bé, i per això fixa uns criteris de determinació i de comprovació (uns coeficients multiplicadors) d'aquest valor, ja que no sempre es comprova el valor declarat pels particulars.

A BARCELONA CIUTAT EL COEFICIENT MULTIPLICADOR per a l'any 2005 va ser fixat en el 2,40% del valor cadastral: qui comprava un pis el 2005 a Barcelona havia de declarar un valor de venda com a mínim d'un 2,4% del valor cadastral en l'ITP. I pel que fa a successions, qui heretava un pis el 2005 també l'havia de multiplicar per 2,4%.

FA UN MES LA DIRECCIÓ GENERAL DE TRIBUTS ha publicat els nous coeficients multiplicadors per al 2006 (www.e-tributs.net). A Barcelona ciutat el coeficient passa a ser del 2,80%, fet que suposa un augment del 17%. Així, qui hereti un pis per mort del pare o la mare l'any 2006 pagarà un 17%

CARLES DE MIGUEL

“Les recaptacions dels tributs cedits de la Generalitat s’han duplicat en només tres anys, i han augmentat a un ritme molt superior al del creixement de la nostra economia”

més d'impostos que per defunció del mateix familiar l'any 2005. També qui compri un pis enguany l'haurà de liquidar un 17% més car. La conclusió és clara: un 17% més de càrrega impositiva, sense canvis de lleis ni de tipus impositius i sense que surti als diaris. Aquests coeficients multiplicadors eren del 2% l'any 2004 i de l'1,7% l'any 2003. I això explica per què les recaptacions dels tributs cedits de la Generalitat s'han duplicat en només tres anys, i han augmentat a un ritme molt superior al del creixement de la nostra economia.

AQUESTA CREIXENT PRESSIÓ FISCAL A CATALUNYA, amb relació a drets avui tan esmentats com el de tenir un habitatge digne, contrasta amb la decreixent pressió fiscal sobre l'habitatge en altres autonomies, moltes d'elles avui sobrefinançades. Així, el govern regional de Madrid acaba de concedir una

bonificació del 99% en l'impost de donacions entre pares i fills, com també han fet Castella-Lleó, la Rioja, Cantàbria i el País Valencià: una donació d'un pis de 300.000€ al carrer d'Alcalá de Madrid paga només 554€, mentre que la mateixa transmissió d'un pis de 300.000€ al passeig de Gràcia en paga 53.800. Aquestes "són coses de l'Esperanza": atès que el govern central amb els diners de tots li fa les autovies, els aeroports, els trens i els museus, ella té diners per a aquestes i altres rebaixes fiscals en l'IRPF. I després ens etzibarà els seus discursos sobre les societats lliures i obertes i no fanatitzades per la identitat.

SI EL CONSELLER D'ECONOMIA ACTUAL TINGUÉS expectatives d'un salt notable en els recursos de la Generalitat, facilitat pel "govern amic", ¿hauria procedit a augmentar l'any 2006 els coeficients multiplicadors tal com havia anat fent el govern anterior? El finançament del nou Estatut, ¿permetrà practicar la millor política social, que és la rebaixa de la pressió fiscal, o bé l'any 2007 el proper coeficient multiplicador de l'actual govern d'esquerres serà del 3,20%, cosa que perjudicarà especialment les rendes catalanes més baixes?

FRANCESC-MARC ÀLVARO ARA FA TRETZE MESOS va escriure amb relació a l'Estatut: "La via catalana té truc: haurà de fotocopiar-se per a quinze autonomies; la dòcil i oportunista sociovergència pactarà i no trigarà a recomanar-nos que ens oblidem dels calés". S'acabarà acomplint del tot aquesta profecia?

Marçal
Sintes

Ningú que estimi mínimament aquest país pot celebrar la situació política en què es troba Pasqual Maragall. La divisió existent, entre els socialistes mateixos i entre els socialistes i Esquerra Republicana, l'han convertit en un president assetjat al capdavant d'un simulacre de govern. La situació és lamentable i entristidora. Encara més perquè l'actual estat de crisi i desconcert no arriba de cop i volta, de patac, sinó que és el producte de més de dos anys d'equivocacions i despropòsits tant del president com del tripartit. El llistat d'aquestes equivocacions i despropòsits —des del viatge de Carod-Rovira a Perpinyà fins a l'intent frustrat de canviar el govern passant pel cas del 3 per cent— resulta conegut per tothom, a banda de tan llarg que se'm menjaria tot l'espai. La il·lusió que en una part important de la societat catalana va despertar l'anomenat Pacte del Tinell ha estat frustrada. S'ha transmutat en un gran desprestigi. Segurament el pitjor de tot plegat ve del fet que el tripartit s'ha complicat la vida tot sol. Artur Mas i CiU no han provocat la desestabilització, sinó que s'han limitat a aprofitar les oportunitats que els han anat brindant generosament. Ara Maragall es troba entre l'espasa d'un Zapatero fart d'ell i del tripartit i la paret d'una ERC rebeca a avalar l'Estatut. És una d'aquelles situacions en què totes les alternatives són dolentes. Duri poc o duri més —aleshores viurem, em temo, una agonia perllongada— es fa difícil d'imaginar posant quina cara a PSC, ERC i Iniciativa poden reclamar als catalans que els votin per repetir l'experiència.
m.sintes@hotmail.com